

LEVICOVINY.

ELEKTRONICKÝ ZPRAVODAJ LEVICE

LÉTO 2022

fotografie od Element5 Digital na [Pexels.com](https://www.pexels.com)

Vážení a milí čtenáři,

I tento čtvrt rok byl nabytý událostmi, a to jak na domácí, tak i na zahraniční politické scéně. A i v tomto čísle se můžete seznámit s tím, jak je naši členové a sympatizanti vnímají. Já si dovoluji využít tohoto úvodníku k tomu, abych ve stručnosti pohovořil o tomto našem elektronickém zpravodaji.

Jaká je vůbec role Levicovin? Přál bych si, aby nebyly ničím menším než místem pro kultivaci nových myšlenek. Každá politická strana je totiž živým organismem a jak víme, pokud se organismus přestane vyvíjet, nevyhnutelně mu hrozí zakrnění a s ním spojený zánik. Strany se vyvíjí prostřednictvím nových myšlenek. A aby nové myšlenky vznikaly, musí existovat platforma pro jejich prezentaci a kritiku. Pokud chtějí Levicoviny tuto roli plnit, musí se také samy vyvíjet. Je proto jisté, že i budoucí čísla doznají určitých změn, ať už grafických či obsahových.

Nejlepší úvodníky bývají ty nejkratší, bez dalšího zdržování vám tedy jménem naší redakce přeji příjemné a podnětné čtení.

Vítek Prokop, šéfredaktor

OBSAH

1. VNITROSTRANICKÝ

ŽIVOT

1. KOMUNÁLNÍ VOLBY V PRAZE...STRANA 2

2. DOMÁCÍ POLITIKA

2. SJEDNOTÍ SE NĚKDY LEVICE?...STRANA 3

3. ZAHRANIČNÍ

POLITIKA

3. ROK 2022 A LEVICE VE SVĚTĚ...STRANA 5

4. VE SVĚTĚ SE ŠÍŘÍ PROTESTY: ZPRÁVY ACORN BRITÁNIE A KANADY...STRANA 7

4. KULTURA

5. GOTT BY RADOST ASI NEMĚL...STRANA 9

KOMUNÁLNÍ VOLBY V PRAZE

Autor: Vojtěch Juřica

fotografie od JÉSHOOTS na Pexels.com

Kde volit kandidáty Levice v hlavním městě? Na Praze 6 a Praze 17!

V komunálních volbách v Praze, více než jinde, rezonují celostátní témata, která se dotýkají nás všech. Nejen proto jsou tyto volby považovány za jedny z nejdůležitějších. My v Levici se od samého začátku snažíme o spolupráci levicových sil, a to jak akční, tak volební. Nejinak tomu bylo právě i v přípravách naší volební účasti v Praze, kde jsme usilovali o návrat levice na pražský magistrát. Již od loňského podzimu jsme oslovovali blízké politické strany (ČSSD, Zelené a další) ve snaze dojednat společnou koaliční cestu na pražský magistrát.

Navzdory nadějným začátkům se Levici nepodařilo stát se součástí koalice ČSSD a Zelených pod názvem Solidarita, a následně se nepodařilo dohodnout ani společný postup s

Budoucností, která se ke koalici Solidarita připojila v průběhu jednání s Levicí.

To posléze vedlo k červnovému rozhodnutí ZO Praha ve volbách do Magistrátu hlavního města Prahy nekandidovat.

Ve volbách do magistrátu nás v Praze sice volit nemůžete, ale paralelně jsme jednali i v jednotlivých městských částech a úspěšně jsme dohodli koalici s ČSSD v městské části Praha 6 a také máme člena na kandidátce ČSSD na Praze 17.

LEVICE NA PRAZE 6

V městské části Praha 6 jsme součástí koalice „Solidarita pro Prahu 6 – koalice ČSSD, strany Levice a neustraníků“. Z našich členů je na kandidátce na 5. místě člen Celostátního výboru, učitel Adam Ročárek a na 25. místě kandiduje Karel Novák, sociální pracovník a člen Výboru ZO Praha. Lídr kandidátky a další významné osobnosti budou představeny následujících dnech. Sledujte naše sociální sítě a brzy se dozvíte více, například na naší facebookové stránce

<https://www.facebook.com/JsmLevicePraha>

NAŠE ÚČAST NA KANDIDÁTCE NA PRAZE 17

Na Praze 17 nám také byla nabídnuta účast na kandidátce ČSSD. V Řepích bude Levici reprezentovat Vojtěch Juřica, člen Předsednictva CV, který kandiduje na sedmém místě. „V Řepích jsem vyrostl a žil více než dvacet let. Záleží mi na místní dostupnosti škol, pracovních míst a péče o potřebné. Řepy nesmí být jen místem k bydlení, odkud každý jen odjíždí žít do centra města,“ říká náš kandidát na Praze 17 Vojtěch Juřica.

člen Předsednictva Celostátního výboru a kandidát Levice v Praze 17
Vojtěch Juřica- foto: Levice

KOMENTÁŘ: SJEDNOTÍ SE NĚKDY LEVICE?

Autor: Roman Janouch

fotografie od Jopwell na [Pexels.com](https://www.pexels.com)

Kam se řítí levice ve 21. století?

A to nejen ta česká, ale levice obecně, celoplanetárně? Proč není schopna se obzvlášť v těžkých časech, které prožíváme, sjednotit? Proč se i mladí lidé bojí slova levice?

Vysvětlení je třeba hledat ve školách, v rodinách, v médiích (nejen hlavního proudu), odkud se na nás valí jednostranná laciná černobílá propaganda ve smyslu: Zodpovědný člověk ochranu státu nepotřebuje, postará se o sebe sám. A, soukromé vlastnictví je to nejpřirozenější a jakékoli jeho oslabování je nebezpečné - vždyť podívejte se na historii.

Problém ale je, že ani ta historie není tak jednoznačná, není černobílá, protože navzdory dokumentům z dob první republiky a prvních dekád pounorové totality svět vždy byl nádherně barevný, ale také daleko složitější. Ono tvrzení, že "pravda je vždycky někde uprostřed", není jen frázi. Ono se nakonec vždy potvrdí! Tak proč lidem například nevysvětlovat, že řešením je naopak koexistence všech forem vlastnictví?!

Minulý režim v Československu nebyl žádným komunismem, on dokonce nebyl ani tehdejšími vládci proklamovaným socialismem. Už proto bychom se těchto termínů neměli bát a vymýšlet si kvůli tomu různé nicneříkající názvy (jako Budoucnost či Idealisté atp.), které sice mají své filozofické kouzlo, ale širšímu spektru občanské veřejnosti mnoho neřeknou a neosloví ho. Už proto, že to širší spektrum nikdy nebude čist sáhodlouhá mnohastránková filozofující poselství. Přečte si jednu stránku A5 (ideálně) základních programových bodů a nazdar. I za to budeme muset být rádi.

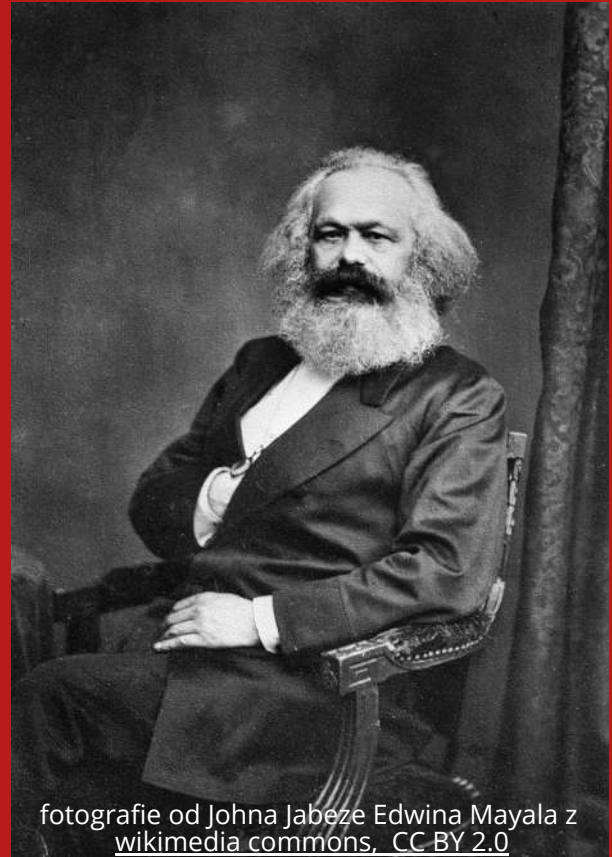
Neobstojí ani stále oblíbenější tvrzení, že termíny jako levice či pravice se překonaly a že současná politická scéna je postavena na jiných základech, než na tomto základním ideovém dělení. Není a nikdy nebude. I když se totiž budeme vyhýbat všem "-ismům" v názvech, pořád to bude o jednom a tom samém.

I neoliberalismus či nacionalismus jsou totiž založeny na nějakém tom -ismu. Stejně jako třeba trockismus či marxismus... A jestliže se Marxe nebojí Britové, kteří ho před 20 lety v prestižní anketě BBC označili za myslitele tisíciletí (ač následně Corbynovy deklarované cesty k socialismu se ovšem lekli), proč bychom se měli bát my?

Ne, nejde mi v tomto ohlédnutí o Marxe, sám se považují spíše za utopického socialistu než marxistu, jde mi o to, proč neustále někteří z nás hledají to, co nás rozděluje, a ne to, co nás spojuje?

Pravičáci se obvykle ve své touze po mamonu spojit dokážou. Proč my se nedokážem spojit v naší touze po lepší a spravedlivější, sociálnější a tolerantnější společnosti? Zvláště když je jasné, že tzv. nová (mladá) levice si na potenciální parlamentní působení bude muset ještě nějakou tu dekádu počkat?!

Sjednotme se proti krajní pravici, proti nebezpečnému nahnědlému populismu, který vrací na scénu strašáky 30. let minulého století, vysvětlujme lidem, že jednoduchá řešení bývají ta nejošidnější a nejnebezpečnější, přestaňme se už konečně nimrat v niternostech a vyvolejme revoluci. Pro začátek revoluci v našich zajetých mechanismech, které nás tak brzdí...

fotografie od Johna Jabeze Edwina Mayala z [wikimedia commons](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Karl_Marx.jpg), CC BY 2.0

ROK 2022 A LEVICE VE SVĚTĚ

Autor: Adam Ročárek

fotografie od Aksonsat Uanthoeng z Pexels.com

Ačkoliv první polovina roku 2022 nepatří z volebního

hlediska mezi nejzajímavější, levice po celém světě se podařila řada úspěchů.

Pro Česko nejbližší stát, ve kterém levice výrazně posílila, je Francie – Nová lidová socialistická a ekologická unie (NUPES), koalice levicových stran vedená socialistickou La France Insoumise, se zvládla vzepřít dvoukolovému většinovému volebnímu systému, který vede k výraznému oslabení radikálnějších kandidátů, a získala 131 mandátů, čímž připravila tržně liberální La République En Marche! (LREM) o většinu. Od úpadku komunistické strany v 80. letech a umírnění post-Mitterrandovské Parti socialiste jde tak ve Francii o zdaleka největší vzestup radikální levicové politiky.

Na druhé straně Lamanšského průlivu stojí za zmínku úspěch republikánské Sinn Fein. Ta dosáhla ve volbách v Severním Irsku téměř 30 % hlasů, a poprvé se tak stala největší stranou v severoirském parlamentu Stormont. Jedno místo v něm překvapivě získala také trockistická strana People Before Profit. Většina voleb v Evropě proběhne až ke konci roku 2022 a jejich výsledky lze těžko předvídat. Přinejmenším ve Švédsku ale průzkumy už nyní překvapivě ukazují významné posilování Sociálních demokratů.

Četnější úspěchy zaznamenává levice v jiných regionech. V Asii je výrazným úspěchem první místo levicové Demokratické strany Filipín – Síly lidu (PDP-Laban) ve filipínských sněmovních volbách.

fotografie od Hugo Rota z Wikimedia commonst, CC BY 2.0

Projev Jeana-Luca Melenchona na konventu Nové lidové ekologické a sociální unie

V prezidentských volbách ve Východním Timoru se zase utkali představitelé dvou levicových stran, což poukazuje na celkovou slabost místní pravice. V Japonsku volby do horní komory parlamentu sice vyhrála Liberální demokratická strana, avšak nově vzniknuvší Reiwa, která se na japonské politické scéně pohybuje pouze tři roky, zaznamenala nárůst počtu získaných hlasů i mandátů, a zdá se,

že její stabilní růst ji předurčuje k roli nejvýraznější japonské radikálně levicové strany.

V Oceánii se konaly volby v Austrálii, a po období neúspěchů se vítězem voleb stala Strana práce (Labor Party) vedená Anthony Albanesem, který se tak stal prvním australským premiérem pocházejícím ze sociálně demokratické (Labor Left) frakce strany. Labor Party navíc ve volbách těsně získala absolutní většinu, takže má možnost prosazovat Albanesův radikálnější program. Pokud by se vedoucímu levicovému křídlu vzepřel nějaký z centrističtějších zastupitelů, Albanese dal navíc najevo ochotu vyjednávat s radikálnějšími Zelenými (Green Party) o prosazení nutných reforem. Levice tak úspěšně získala kontrolu nad jednou z největších světových ekonomik.

Jak již bývá tradicí, nejvyšší růst zaznamenala levice v Latinské Americe. Strana práce Barbadosu (Labour Party) získala ve volbách všech 30 poslaneckých mandátů, a uskutečnila svůj republikánský slib – Barbados se prohlásil republikou, čímž ukončil formální nadvládu britské královny. Slavným se stalo i levicové vítězství v Kolumbii. Stát, v němž v důsledku dlouhodobého potlačování socialistů nebylo pro levice možné získat moc prostřednictvím voleb, byl prezidentem zvolen socialista Gustavo Petro, bývalý člen levicové gerily M-19.

Parlamentní volby souběžně s tím vyhrála levicová koalice Pacto Histórico por Colombia (PHxC), zatímco nástupce radikálních Revolučních ozbrojených sil Kolumbie (FARC), strana Comunes, získala dle mírové smlouvy se státem dalších 5 mandátů v obou komorách.

fotografie australské vlády z Wikimedia commons, CC BY 2.0

australský premiér Anthony Albanese

Kolumbie tak má nebývale silné parlamentní zastoupení levice, a má tak šanci definitivně ukončit sedmdesátiletou historii násilí a potlačování levice autoritářskou pravicovou vládou. Gratulace je třeba poslat i grenadskému Národnímu demokratickému kongresu, který po 9 letech vlády úspěšně sesadil pravicovou Novou národní stranu.

Strana Levice gratuluje všem zmíněným stranám. Snažme se, abychom se mezi ně mohli v příštích volbách zařadit i my!

VE SVĚTĚ SE ŠÍŘÍ PROTESTY: ZPRÁVY ACORN BRITÁNIE A KANADY

Autor: kolektiv členů platformy ACORN

Naše bratrské organizace ACORN Británie a ACORN Kanada nás informují o protestech, které se zaměřují na problémy s bydlením, a probíhají v současnosti v řadě britských a kanadských měst.

Jejich zprávy také ukazují, proč roste obliba aktivistických organizací, jako jsou ACORN a proč je následuje čím dál tím větší množství lidí. Důvodem je prostředí, ve kterém je kapitalismus ve své nejdravější formě zakořeněn.

Toto prostředí se sice rádo tváří sociálně empaticky, mezikulturně pluralitně, přátelsky k uprchlíkům a dalším potřebným, dělá, jakoby zprostředkovávalo mnoho výhod a sociálních jistot, které "spravedlivý kapitalismus" vyprodukoval nehynoucí pracovitostí a neviditelnou rukou trhu. To je ale jen přetvářka, pod níž se skrývají rozdělené čtvrti, rozdělení lidé, nevyhovující bydlení atd.

Česká společnost je pro svou závislost na zvycích z dob dávno minulých neschopna tyto problémy plně vnímat. Výdobytky socialismu v podobě jistot a bytů pro široké vrstvy jsou skutečnou vymožeností, ať si o minulém režimu myslíme, co chceme. Samozřejmě, že byty a chaty nepřeváží pošlapávání lidských práv. V tomto ohledu se jej v žádném případě nezastáváme. Přesto je třeba poukázat na skutečnost, že právě uspokojivé podmínky bydlení tak důležité pro minulý režim, jsou dnes ve světě, včetně toho takzvaně "vyspělého", spíše vzácností. Jak praví naši bratři a sestry z ACORN Británie: *"Vlhký, nebezpečný a nezdravý životní prostor, hrozby vystěhováním, pokud si troufnete si stěžovat nebo vám pronajímatel náhle zvýší nájemné, zanedbávané nutné opravy, zpronevěrování záloh a nájemného; to jsou notoricky známé problémy, s nimiž se nájemci potýkají. Zatímco bojujeme za strukturální změny, jichž e třeba dosáhnout, abychom se vypořádali s těmito problémy v širším měřítku,*

ACORN nestojí stranou a nenechává své členy a komunity šikanovat a napadat. Naše týmy obrany členů využívají mírovou přímou akci ke konfrontaci soudních vykonavatelů a pronajímatelů, k zastavování vystěhování a k prevenci bezdomovectví a zajišťování nutných oprav i peněz dlužných našim členům.

Přímá akce a solidarita jsou mízou naší jednoty a v celé zemi organizujeme komunitní občanský aktivismus. Poskytujeme podporu, kterou lidé potřebují, aby získali zpět kontrolu nad svými životy, vypořádali se s vlastními problémy a zapojili se do místní komunitní politiky!

Všichni pocítujeme bolestivý růst cen. Pronajímatelé zvyšují nájem, energetické společnosti hrabou rekordní zisky a šéfové snižují mzdy a zhoršují pracovní podmínky. Naše komunity jsou tím, kdo za to pla

Proto jsme se sešli, abychom řekli: Čeho je moc, toho je příliš! Šestnáct poboček ACORN se sešlo, aby ukázalo svůj nekompromisní záměr bojovat za naše komunity!"

Nepříjemná otázka, již je třeba si položit, zní: Proč se v Českém prostředí nevytváří podobná masová komunitní a aktivistická hnutí? Patrně proto, že ještě nepřetekla poslední kapka číše naší nekonečné trpělivosti. Stále žijeme v představě, že když přijde něco tak nepříjemného jako inflace, nezaměstnanost, sociální propad a podobně, tak to má naše vláda povinnost řešit, zatímco my máme v klidu počkat na to, až s nějakým řešením přijde.

Zatím jsme zkrátka plně nepochopili zákonitost nezájmu vlád o občany a míru, do jaké může narůst. Zdá se, že si musíme, bohužel, dojít až na samotné dno. Nicméně, až se tak stane, pak vězte, že je zde AKORN Česká republika, který zatím postupně sílí jako sociální, družstevní a komunitní hnutí. Tato skupina bude připravena včas pozvednout prapory společenského odporu a podpoří aktivně demokratizující a sociálně reformní sílu.

Přidejte se k nám již dnes, a to buď jako družstevníci, nebo členové komunitního spolku, třeba na přestavbě kláštera Dolní Ročov na sociální komunitu a družstevní podnik!

GOTT BY RADOST ASI NEMĚL...

Autor: Roman Janouch

Pustil jsem si po návratu z jedné ze zahraničních cest více než 30 ukázek z galakonzertu Pocta Karlu Gottovi.

Ač jsem levicově orientovaným rebelem, patřím ke generaci, která vyrostla na jeho hitech a vůbec ne na mainstreamových kantilénových peckách 80. a 90. let. Možná i proto, že máma mi odmalička vštěpovala lásku a úctu k veristické opeře. Takže takové to zkratkovité uvažování, že každý levičák musí poslouchat minimálně hard rock, či ještě lépe heavy metal a nejrůznější jeho "odrůdy", osobně fakt neberu.

Nevidím nic špatného ani na Karlu Svobodovi, Zdeňku Bartákovi, ba ani na Michalu Davidovi. Naopak jejich pecky sice možná nepředstavovaly nějaké (sic často pro leckoho prazvláštní/kontroverzní) intelektuální či rebelské poselství - které stejně skladbám dodávají spíš textaři než hitmakeři - ale o to víc vždy uměly pohládit na duši, dodat do mého nitra krásno, laskavost, pohodu, radost, něžnost. A mimochodem, i komerční scéna měla a má skvělé či alespoň velmi dobré textaře, kteří uměli básnicky vyjádřit nejedno nadčasové poselství. A fakt přitom nešlo jen o Zdeňka Borovce! Doporučuju třeba megahit tři Karlů - Svobody, Šípa a Gotta - s názvem Žít.

Předhánět se zkrátka v tom, že budu povinně poslouchat něco, co má větší volume, víc decibelů, nebo ran do bubnů, a skrývat to za světový názor, to mi nějak hlava nebere. Fakt nevím, proč bych nemohl poslouchat jiné decibely, Decibely lásky (například)... Tolik na vysvětlenou, proč mě v minulých dekádách vždy formoval v hudební rovině hlavně střední proud.

fotografie od Františka Ortmana z
wikimedia commons, CC BY 2.0

Nicméně musím konstatovat, že ona aktuální pocta velkému profesionálovi Karlu Gottovi z O2 areny mě tentokrát o to víc zklamala. Výběr hitů i jejich přidělování konkrétním interpretům budilo kontroverze. Některé (zejména duetové) pokusy navíc dopadly velmi nešťastně. Dara Rolins v Karlově partu legendárního duetu Zvonky štěstí doprovázená Karlovou dcerou zpívající původní part Darinčin? Nový partner Moniky Absolonové v Čau láska – pro svůj ječivý hardrockový témbro zbožňovaný Václav Noid Bárta? To jako fakt nee!

A ani svěření Krve toulavé (Cirkus Humberto) právě Monice ABS jsem ABSolutně nepochopil. Proč tohle nedostal muzikálový operák Marián Vojtko, který má daný skvostný hit v repertoáru a zazpíval ho vždy skvěle? Proč Monice pro Čau láska nenechali Bohuše Matuše (viz galakonzert ke Gottovým 70tinám), proč vůbec Bóda Matuš nedostal nejvíc prostoru jako interpret, který má Mistrovi nejbližší hlas? Všechno velmi zvláštní.

Potěšili Jan Kopečný, Petr Kolář a překvapení večera Josef Vágner. Z dam pak Kateřina Marie Fialová, Tereza Mašková a Ilona Csáková. Jinak jen průměr a v řadě případů spíš těžký omyl, občas tragikomedie - i z hlediska "formy" interpretů. Nevím, nevím, jestli by z kvality tohoto galavečera božský Kája měl radost?! A už vůbec nevím, zda takhle horkou jehlou šité projekty napomohou tomu, aby právě tenhle "lehčí", odpočinkový žánr ještě nějakou tu dekádu přežil...

REDAKCE:

ŠÉFREDAKTOR: Vítek Prokop

REDAKTOR RUBRIKY

DOMÁCÍ POLITIKA: Roman Janouch

REDAKTOR RUBRIKY

ZAHRANIČNÍ POLITIKA: Adam Ročárek

REDAKTOR RUBRIKY

**VNITROSTRANICKÝ
ŽIVOT:** Vojtěch Juřica

REDAKTOR RUBRIKY

KULTURA: Roman Janouch

TEXTOVÝ EDITOR: Milan Fujda

GRAFICKÁ ÚPRAVA A

DESIGN: František Otta a Vítek Prokop

KONTAKT: levicoviny@seznam.cz

LEVICOVINY - elektronický zpravodaj Levice.

**Vydavatel: Levice, Petrohradská 216/3, Praha 10 - Vršovice, 101 00,
Česká republika, IČO 49628089**